

Proloog

Ragnar schudde de inhoud van het zakje wiet over de reling, voelde hoe de wind het in zijn greep nam en er genadeloos mee speelde. Net als met zijn haardos, die zout was van de zee. Toen de wind ging liggen, landde het mossige vodje op het water om door de golven te worden opgeslokt. Het verdween in de draaikolken die de boot veroorzaakte. Nooit meer. Hij trok zijn blik los en keek op. Het eiland werd steeds kleiner. Kleiner en kleiner, tot het uiteindelijk uit het zicht en hopelijk ook uit zijn herinnering zou verdwijnen. Hij lachte schamper, want wie hield hij nou eigenlijk voor de gek? Natuurlijk kon hij het niet vergeten; hij moest leren leven met wat hij daar te weten was gekomen.

Nog steeds had hij een keus; hij kon het vertellen, hij zou alles aan de politie op kunnen biechten. Ging de waarheid niet boven alles? Als student filosofie stond het college aan het begin van het jaar hem nog helder voor de geest. De vraag naar wat waarheid is, is immers een klassiek thema in de wijsbegeerte. Nog galmde de definitie van Aristoteles door zijn hoofd: “Waar is, van iets dat zo is, te zeggen dat het zo is, en van iets dat niet zo is, te zeggen dat het niet zo is.” Dat zou hem dus maar één keus laten.

Of hij kon zijn mond houden...het verleden laten rusten. De mensen die het aanging waren immers al overleden of hadden hun - al dan niet terechte - geluk gevonden. Hij zou slechts pijn teweegbrengen zonder dat het nut had. Waarheidsvinding ten koste van heel veel verdriet. Wie was hij om anderen zoveel pijn te doen?

Met welke van deze opties - zwijgen ten koste van de waarheid of spreken en veel leed veroorzaken - zou hij het beste

kunnen leven? Hij zuchtte en kwam tot de conclusie dat filosofie leuk was in theorie, maar het in de praktijk een heel ander verhaal was. Want hoewel er in theorie geen verschil is tussen theorie en praktijk, was dat er in de praktijk wel degelijk.

Nog geen half jaar geleden had Ragnar voor het eerst aan boord van deze veerboot gestaan. Daarna zou het een routine worden. Dat hij op het eiland kwam te wonen was puur toeval. Als student was hij naarstig op zoek naar woonruimte in Oslo, maar het lukte hem maar niet om iets betaalbaars te vinden. Tot hij dat briefje op het prikbord van de universiteit had zien hangen.

“Goedkope woonruimte voor mannelijke student op Bleikøya, als je als tegenprestatie op mijn bejaarde moeder wilt letten. Geen verzorging, alleen een oogje in het zeil houden. Mijn moeder is 70 jaar, gezond en heeft thuiszorg, maar is 's avonds en 's nachts alleen. Ik zou het fijn vinden als er iemand bij haar is.”

Het briefje had hem onmiddellijk geïntrigeerd. Hij wist dat Bleikøya zo goed als onbewoond was, dat de huizen uit de vorige eeuw waren omgetoverd tot vakantiewoningen die vooral in de zomer werden bezocht en dat het eiland in het najaar daarom zo goed als uitgestorven was. Een eiland...dan zou hij de veerpont moeten pakken om naar school te gaan...hoe romantisch was dat? Dat een vrouw van 70 jaar daar wel woonde...het prikkelde zowel zijn fantasie als zijn nieuwsgierigheid. Wat deed ze daar, waarom wilde ze niet weg? En waarom een mannelijke student? Snel had hij het briefje van het prikbord gepakt zodat anderen niet konden reageren. Hij frommelde het in zijn zak en liep in de richting van de haven om alvast in de stemming te komen. Pas bij het slot vond hij het rustig genoeg om

ongestoord te kunnen bellen. Met zijn rug tegen de eeuwenoude muur pakte hij zijn telefoon en toetste het nummer in. Het werd een praktisch gesprek. De man, Vidar, vroeg naar zijn achtergrond en zijn plannen om zich een beeld van hem te vormen en vertelde kort iets over zijn moeder. Dat ze een vitale oude vrouw was die nog steeds in staat was om voor zichzelf te zorgen, maar dat hij zich, omdat ze de enige bewoner van het ...